

Boží zpřesnění

David Wilkerson December 2, 2002

Daniel svěřil: "V tom aj, ruka dotkla se mne, a pozdvihla mne na kolena má a na dlaně rukou svých" (Daniel 10:10). Slovo pro "dotkla" tu znamená silně se chopit. Daniel řekl: "Když na mě Bůh položil svou ruku, srazilo mě to na tvář. Jeho dotyk ve mně probudil naléhavost, abych ho hledal vším, co je ve mně."

Tohle se stane, kdykoliv se Bůh dotkne něčího života. Takový člověk padne na kolena. A stane se mužem nebo ženou modlitby, je veden, aby hledal Pána.

Často jsem si řekl, proč se Bůh dotkne s takovou naléhavostí jen jistých lidí. Proč se někteří služebníci stávají hladovými hledači Pána, zatímco jiní věrní lidé jdou svou cestou? Bohem dotčení služebníci mají intimní společenství s Pánem. Získávají zjevení z nebe. A užívají si chození s Kristem jako nemnoho dalších.

Přemýšlím o Danielovi. Tohoto oddaného služebníka se Bůh dotkl nadpřirozeným způsobem. Nuže, za dnů Daniela bylo mnoho dalších dobrých, zbožných lidí, kteří sloužili Hospodinovi. Včetně Sidracha, Mizacha a Abdenága, stejně jako Barucha, starozákonního písaře z Jeruzaléma. Spousta dalších Izraelitů rovněž udržovalo svou víru v době Babylonského zajetí. Nějakých 40 000 z nich se vrátí do Jeruzaléma, aby obnovili chrám.

Takže, proč Bůh vložil svou ruku na Daniela a dotkl se ho tak, jak se ho dotkl? Proč tento jediný muž mohl vidět a slyšet věci, a nikdo jiný nemohl? Prohlašuje: "Viděl jsem pak já Daniel sám viděl to, ale muži ti, kteříž se mnou byli, neviděli toho viděl" (Daniel 10:7).

Zde je neuvěřitelná vize, kterou viděl Daniel: "Dne pak dvacátého čtvrtého měsíce prvního, když jsem byl na břehu řeky veliké... pozdvihl oči svých, viděl jsem, a aj, muž jeden oděný v roucho lněné, a bedra jeho přepásaná byla zlatem ryzím... tělo pak jeho jako tarsis, a obličej jeho na pohlední jako blesk, a oči jeho podobné pochodním hořícím, a ramena jeho i nohy jeho na pohlední jako mramor vypulovaná" (Daniel 10:4–6).

Tohle byla vize Krista samotného, jasná a živá. Vlastně to byla ta samá vize, kterou dostal Jan na ostrově Patmos (viz Zjevení 1:13–15). Právě te Bůh neklamně promluvil k Danielovi: "zvuk slov jeho podobný zvuku množství" (Daniel 10:6). To nebylo pípnutí nebo zašeptání, ale hromový zvuk bouřlivého hluku.

Pán zjevil sám sebe Danielovi tímto způsobem pro specifický důvod: chtěl ukončit dlouhotrvající hlad po jeho Slově. Rozhodl, že přišel čas, aby předal poselství ztracenému lidstvu. A chtěl, aby jeho služebníci věděli, co se chystá udělat a proč: "Již pak přišel jsem, a bych oznámil, co potkati má lid tvůj v potomních dnech" (10:14).

Ale Bůh potřeboval hlas, který promluví jeho poselství. Přál si modlíciho se služebníka, někoho, kdo věrně odpoví na jeho volání. Daniel byl takovým mužem. Modlil se vroucně několikrát denně. A te, když se procházel podél řeky, zjevil se mu Kristus sám.

Daniel byl tím zážitkem otesen. Řeká: "Hřezá veliká připadla na ně, až i utekli, aby se skryli. Proč já zůstal jsem sám, a viděl jsem viděl to veliké, ale nezůstalo i ve mně síly... tedy slyšel jsem zvuk slov jeho" (10:7–9).

Písmo neidentifikuje lidi, kteří byli s Danielem. Možná to byli babylonské strážní nebo vládní úředníci. Ostatně

Daniel zastával v království vysokou funkci. Podle mého názoru to byli Izraelci, výslovně Danielovi zbožní přátelé a společníci. Jestli je to tak, proč utekli? Daniel říká, že nic neviděl ani neslyšeli. Proč byli donuceni se skrýt?

Zde je proč: Bůh byl právě v procesu zmocnění se Daniela. Připravoval svého služebníka, tělo a duši, aby přijal Slovo z nebe. A to je vždy dříve podívaná. Kdykoliv se Bůh dotkne někoho ze svých modlících se služebníků, manifestuje sám sebe v této lidské nádobě. Nejprve ho zbaví všeho jeho já a potom se ho absolutně zmocní.

Pohled na tento proces může nahnat strach křesťanům, omezených tělem. To buď způsobí, že se rozplyne jejich skrytý hřích, nebo je to příležitost, aby uprchli ze scény. Vzpomínám si na takové pohnutí v mém vlastním životě před několika lety předtím, než se naše služba přesťahovala do New Yorku. Seděli jsme s mojí ženou Gwen a několika dalšími křesťanskými dvojicemi na našem dvoře v Texasu. Náhle mě sevřel Boží duch a já jsem padnul na svou tvář.

Pán začal mluvit k mému srdci ohledně ztracených duší. Brzo jsem začal vzlykat a prorokovat. Cítil jsem, jako bych byl ve skutečné Boží přítomnosti, vzdálený tomuto světu. Jeho duch mě vedl dál, volal mě, dával mi vizi pro službu. Nevím, jak dlouho jsem byl v tomto stavu. Všechno, co vím, je, že během té doby se naši návštěvníci omluvili a odešli. Něco je na té scéně vystrašilo a zahnilo.

Často jsem si říkal: je takový nadpřirozený Boží dotyk prostě předem určen? Jsou ti, kdo přijmou jeho dotyk, pro to vybraní a vyvolení ještě předtím, než se narodili? Je to pouze jejich předurčení, osud, že se vnují modlitbě, jsou zmocněni Duchem svatým, dostávají slova od Božího trůnu?

Táži se tyto otázky kvůli nevysvětlitelnému hladu, který dal Bůh do mé duše. Můj vnitřní žlobík prahne po zjevení Krista. Něco ve mně se prostě nespokojí se zjevením od jiného žlobíka. Proč? Jsem přesvědčen, že Bůh má konkrétní slovo, které chce promluvit k této generaci. A právě teď prohledává zemi a hledá služebníky, kterých se může zmocnit. Hledá muže a ženy, kteří budou sloužit jako jeho zjevení pro ztracený svět. Jenom jeho mocné pomazané Slovo může potlačit povstávajícího ducha islámu. A pouze jeho pravda může uštvit smrtelnou ránu pokrytectví v jeho vlastní církvi.

Jak rychle se svět změnil. Poté, co spadly Twin Towers v New Yorku, se zvedla návštěvnost církve. Lidé se poprvé po letech nahnali zpátky do svých církví. Náhle se Bůh stal opět populární. Každá sportovní událost vnovala pozornost zmínce o jeho jménu, stejně jako každé zasedání vlády, každé shromáždění občanů. Zdálo se, že celý národ odvíkával modlitby a mluvil o Bohu.

Nicméně dnes je návštěvnost v církvi nižší než před neštěstím 11. září. Nedávný celostátní průzkum veřejného mínění citoval lidi, jak říkají: "Církev byla taková nepřijemná zkušenost, nikdy se tam nevrátím." "Nic se tam neděje. Nestojí to za návštěvu, škoda času." "Nic mě nedonutí, abych se tam vrátil."

Jak je to možné? Stalo se to, protože církev ztratila svou duchovní autoritu. Většina kázání, které tito lidé slyšeli, bylo mrtvých, bez života. Odhalila církev v jejím současném stavu: slabá a zbavená pravého Božího charakteru. Teď lidé zavřeli své uši pro evangelium. Obzvláště mladí lidé odmítají církev, říkají, že je nepodstatná. Nechtějí mít nic společného s institucí, která je v očích světa k smíchu.

Ale Bůh se chystá to všechno změnit. I teď pozvedá Pán muže a ženy, kteří jsou dotčeni Bohem a zmocněni Duchem. On tyto služebníky zapálí svou pravdou. A jeho zpřesnění v jejich životech způsobí, že to upoutá pozornost celého světa.

Ryzí slovo se chystá ještě jednou přijít z nebe. Odhalí pokrytectví a démonické lži. Bude zjeveno, že islám má šábelský původ. A všechno, co je z těla – sobeckost, materialismus, chtíže – bude vyneseno do zářícího světla Božího slova. Usvědčující pravda bude kázána ze rtů nové generace Božích hledáčů, lidí, kteří svá srdce upřeli zcela ke Kristu.

1. Bůh uřinil Daniela svým orákulem, protože nikdy nepolevil v modlitbě

Hospodin se dotkne každého služebníka, který je vřemý v modlitbě. Vyhledává ty, kdo jsou ochotní se ukázat, aby slyšeli Jeho hlas. Bible tento postoj nazývá "přiložit srdce." Daniel píše: "A obrátil jsem tvář svou ku Pánu Bohu, hledaje ho modlitbou a pokornými prosbami, v postu, v žíní a popele" (Daniel 9:3).

Daniel nám potom říká: "Ještě jsem mluvil a modlil se, a vyznával hřích svůj i hřích lidu svého Izraelského, a padna, pokorně jsem se modlil před tvář Hospodina Boha svého... a muž ten Gabriel, kteréhož jsem viděl v tom

vidění na počátku, rychle přiletěl, dotkl se mne v čas obětí ve věrní" (Daniel 9:20–21). Krátce, Daniel říká: "Bůh se mnou dotkl v době, kdy jsem ho hledal v horlivé modlitbě."

Daniel to objasňuje: nezískal své porozumění Božímu slovu studiem pod vedením učence. Nezískal své vdomosti o budoucích událostech v Babylonských institucích. Nikdo ho nemohl využívat, jak vyložit sny, které byly dány nadpřirozeně. Daniel prohlašuje: "Ještě, pravím, mluvil jsem při modlitbě... a muž ten... slouží mi k rozumění... řekl: Danieli, nyní jsem vyšel, abych tě naučil vyrozumívati tajemstvím" (9:21–22).

Jednoduše řečeno, Danielova modlitba přinesla Slovo od Božího trůnu. "Proč řekl mi: Neboj se, Danieli; nebo od prvního dne, jakž jsi přiložil srdce své, abys rozuměl, a trápil se před Bohem svým, vyslyšána jsou slova tvá, a já přišel jsem přívinnou slov tvých... Již pak přišel jsem, a bych oznámil, co potkati má lid tvůj v potomních dnech; nebo ještě vidění bude o těch dnech" (10:12,14).

Jaký druh modlitby Daniel provozoval, že okamžitě zpřesnila takové navštívení? Písmo nám říká, že strávil tři týdny vydaný naprostému zlomení: "V těch dnech já Daniel kvílil jsem za tři téhodny dnů. Pokrmu pochotného jsem nejedl, ani maso ani víno nevešlo do úst mých, aniž jsem se mastí mazal, až se vyplnili dnové tři téhodny" (10:2–3).

Daniel strávil dvacet jeden den tím, že se pokoušel, truchlil na svých kolenou, křičoval své tělo, nastavoval své srdce, aby přijalo božské porozumění. Neměl své modlitební chvíle na hodinách. Říkal válečná prohlášení: "Pane, neodejdu z Tvé přítomnosti, dokud nerozpoznám, co děláš. Je mi jedno, co mnou to bude stát."

Právě teď potřebují Boží lidé Slovo z nebe jako nikdy předtím. Nikdy v historii nebylo zanecháno takové množství zástupů unavených, omrzelých a nemocných z mrtvých, suchých kázáních. Zbožní doslova volají po usvědčujícím, život moudrým slovem. Ale většina kazatelen je obsazena muži bez jakékoliv duchovní autority. Tito nemodlí se pastýři jsou ohromeni a zmateni žasy, neschopní přinést porozumění a naději ustrašeným sborům.

Nežco jiného se stalo Danielovi, když se modlil. Ve svém těle nebyl schopen promluvit. Pán se nyní dotkl Danielových rtů, aby mohl mluvit jako jeho orákulum. Řekl svému služebníkov: "Posvětil jsem tvůj jazyk. Teď budu mluvit skrze tebe."

Každý, kdo mluvil za Boha, musel mít očištěný jazyk. Bible dává příklad za příkladem:

- Jeremiáš píše: "A vztáhna ruku svou Hospodin, dotkl se úst mých, a řekl mi Hospodin: Aj, vložil jsem slova svá v ústa tvá. Hle, ustanovuji tě dnešního dne nad národy... abys plénil a kazil, a hubil a bořil, abys stavěl a štěpoval" (Jeremiáš 1:9–10).
- Izaiáš říká: "I řekl jsem: Bůhda mnou, již zahynu, proto že jsem člověk poškrvněné rty máje, k tomu u prostřed lidu rty poškrvněné majícího bydím, a že krále Hospodina zástup vidělý oči mé. I přiletěl ke mnou jeden z serafínů, máje v ruce své uhel žhavý, kleštmí vzatý z oltáře, a dotkl se úst mých, a řekl: Aj hle, dotkl se uhel tento úst tvých; nebo odešla nepravost tvá, a hřích tvůj shlazen jest" (Izaiáš 6:5–7).
- Daniel svdčí: "A aj, jako podobnost člověka dotkla se rtů mých, a otevřev ústa svá, mluvil jsem... opřel se mnou na pohlední jako člověk, a posilnil mne" (Daniel 10:16–18).

Zkušenosti těchto mužů jsou příklady pro nás všechny: Bůh hledá lidi, kteří nebudou spěchat a udělají si čas, aby se s Ním zavázali, kteří ho budou pravidelně hledat a očekávat v jeho přítomnosti. Podobně jako vci oddaní, nadšení olympijské atleti, tráví takoví služebníci hodiny ve své disciplíně, celé týdny nebo měsíce.

Možná říkáš: "Nemohu trávit denně hodiny v modlitbě. Mám povinnosti jako nikdo jiný." Dovol, abych upozornil, že Daniel byl velice zaměstnaný člověk. Byl předním vládním úředníkem a jako na takového tu byly neuvěřitelné požadavky na jeho čas. Přesto Daniel přiložil své srdce, aby vyhledával Hospodina. A denně si udělal kvalitní čas – vlastně třikrát denně – aby se modlil. Bůh mu odpověděl úžasnou, udivující vizí: "Tedy já Daniel zchruvám jsem, a nemocen jsem byl několik dnů. Potom povstav, konal jsem povinnost od krále poroučenou, byv předřšen nad tím viděním, zehož však žádný na mnou neseznal" (Daniel 8:27). I v nemoci nebo během svého každodenního zaměstnání vyhledával Daniel Hospodina.

Bůh shání stejný druh zoufalství mezi svými pastýři dnes. Hledá pastory, kteří jsou unaveni z pouhého kázání, usilování o nějaké nové poselství a toho, jak malý vliv mají na lidi. Chce kazatele, kteří by raději zemřeli a byli s Ježíšem, než pokračovali na suchu. Tito hladoví služebníci volají: "Ó, Bože, vlož do mé duše oheň. Zlom můj,

roztav m?, zpřesnění v mém život? p?evrat. Nemohu již pokračovat v této sou?asné rutin?. Pot?ebuji tv?j dotyk. Chci sloužit jako tvé orákulum, mluvit k tvému lidu." To je volání srdce služebníka, kterého se B?h dotýká.

2. Daniel byl zarmoucený úpadkem ve spole?nosti a v církvi

Existuje dnes mnoho zbožných lidí, kteří tráví hodiny v p?ímluvách. Tito požehnaní služebníci chodí vírou s velkým p?esvd?ením. Ale mnozí z nich se nermoutí nad h?íchy našeho národa nebo nad prázdnotou, strnulostí v Božím dom?. Nenazna?ují, že by m?li být k?es?ané sklí?ení a chodit tu s protaženými obli?ejí. Ale existuje postoj srdce i u toho nejradostnějšího v?íciho, který zpřesňuje, že na?íká nad vlažností církve a morálním úpadkem v našem národ?.

Vidíme to v život? Daniela. Zjevn? byl Daniel jediný ve své spole?nosti, kdo s Božím srdcem na?íkal. Ob?as Daniel p?íjímal víze uprost?ed noci. Byl zázra?n? vysvobozen ze lví jámy. Hospodin tomuto muži žehnal a dával mu obrovsky prosperovat. Ale po celou dobu Daniel nikdy nepustil ze své mysli zarmocující v?ci, které mu B?h ohledn? Izraele ukázal: "I zhrzil se duch m?j ve mn? Danielovi u prost?ed t?la, a vid?ní má p?ed?síla mne" (Daniel 7:15).

Zde byl muž, který šel spát a m?l ve své mysli Hospodina. Jeho myšlenky nenapl?oval n?jaký podnikatelský plán nebo smyslné p?edstavy. Daniel neustále hledal Boha, snažn? prosil. A te? se pro n?j otev?elo nebe s vizí budoucnosti. Daniel byl p?esunut do d?sívé prorocké sféry, protože si zvolil sdílet zármutek s Hospodinem.

Te? Hospodin zjevil Danielovi sv?j plán. Chystal se vytrhnout každou zlou v?c a zavrhnout ji. T?žce dopadne na h?íšné národy a zni?í je. Soudný den byl blízko a ?as už docházel. Král p?ícházel, a brzy budou otev?eny knihy. P?esto Boží lid p?ekvapiv? rychle usínal, zapomínal na to všechno.

Tak Daniel na?íkal nad stagnací, lhostejností a zkažeností v Božím dom?. Sv?d?il: "Tato božská slova, tyto víze budoucnosti m? trápí. Dráždí mou duši a zpřesňují, že na?íkám a truchlím" (viz Daniel 9).

Podobnou scénu vidím v Božím dom? dnes. Služebníci a církve zav?eli své uši p?ed prorockým varováním. Odmítají slyšet nebo mluvit cokoliv negativního. V jejich myslích je ?as pro prosté užívání si života. Ale mnozí z t?ch samých lidí kdysi zažívali zázraky. Modlili se za své ztracené milované, aby p?išli do království. Na?íkali a rmoutili se nad morálním úpadkem ve spole?nosti a dychtiv? o?ekávali p?íchod Krista. Ale te? mají sv?j vlastní program. Nevydají ani špetku energie, aby se trápili pro umírající národ a vlažnou církev. Jak ?íká Písmo: "Aniž jsou ?itelní bolesti pro pot?ení Jozefovo" (Amos 6:6).

3. B?h zjevuje své Slovo t?m, kteří odmítají skrývat nebo zatajovat h?ích

Daniela se B?h dotknul, protože byl ochotný sdílet zármutek s Hospodinem. Modlil se: "Pane, co p?íjde? Musím porozum?t t?mto ?as?m. Zjev mi to, abych mohl varovat tv?j lid." Nestaral se, jestli se mu posmívají. Byl zcela pohlcen horlivostí znát Boží srdce. A otev?en? vyznával sv?j h?ích.

"I modlil jsem se Hospodinu Bohu svému, a vyznáváje se, ?ekl jsem: Prosím, Pane Bože silný, veliký a všeliké cti hodný, ost?íhající smlouvy a dobrotivosti k t?m, kteříž t? milují, a ost?íhají p?íkázání tvých. Zh?ešili? jsme a p?evrácen? jsme ?inili, bezbožnost jsme páchali, a protivili jsme se, a odvrátili od p?íkázání tvých a soud? tvých" (Daniel 9:4–5).

Tady je další známka n?eho, co je podle Božího srdce: ztotožnil se s h?íchy církve. Tento služebník volal po svatosti jak u sebe, tak u Božího lidu. Církev m?že pravideln? svolávat modlitební shromážd?ní, ale bez ?istoty (ryzosti) je modlitba naprosto bezmocná. Poselství, které chce B?h promluvit ke svému lidu, musí p?íjít ze rt?, které byly o?išt?ny.

Povzbuzuji každého pastora, každého u?itele, každého ?adového ?lov?ka: zoufale usiluj o Boží dotyk. Z?stávej s ním v obecenství. P?idej ke svým p?ímluvám p?st. A dovol Duchu svatému, aby zkoušel tvé srdce. On zjeví každou zlou, vzpurnou a h?íšnou v?c, která se v tob? skrývá. A bude s tebou jednat ohledn? každé neposlušnosti.

Brzy již u sebe nebudeš tolerovat žádné pokrytectví nebo kompromis. Tvé modlitby se obrátí ve volání po svatosti. Potom, kdykoliv uvidíš v Božím dom? h?ích, budeš volat: "Ó, Pane, Zh?ešili? jsme proti tob?." Tak poznáš, že se t? B?h dotknul. Za?al v tob? své božské dílo, prom??uje t?, nanovo t? pomazává a p?ipravuje t? pro v?tší dílo. Dovolte, abych s vámi sdílel prorocké slovo, které mi B?h dal

Slyšeli jste o amerických speciálních silách. Je to vysoce vycvi?ená armáda v armád?, elitní jednotka ob?tav? oddaných voják?. Speciální síly se skládají z dobrovolník?, bojovník?, kterých si všimli a povolali je jejich nad?ízení.

Jestliže jsou ochotní se připojit, musí počítat s nejnárovnějším, nejobtížnějším tréninkem, který kdo může snést.

Před válkou v Afghánistánu řekl Usáma bin Ladin, že američtí vojáci jsou slabí, zbabělí, netrénovaní pro vedení války v horách. Odpověděl, že Taliban pošle vojáky americké armády domů s ostudou, stejně jako přemohl ruskou armádu. Ale bin Ladin nepočítal s americkými speciálními silami. Tato nebojácná jednotka vtrhla do Afghánistánu s pouhými 2000 vojáky. Během dne vypátrala všechny pevnosti nepřítele. Náhle se bin Ladinovi vojáci těšili už při pohledu na tyto přibližující se disciplinované síly. Byla to záležitost týdně, kdy byl Taliban poražen.

Teroristé na celém světě se teď těšou strachy při příchodu amerických speciálních sil. Vídí, že i malý oddíl dokáže převrátit celý národ. Americké speciální síly již připluly na Filipíny, do Indonésie a dalších zemí, kde se cvičí teroristé. Staly se nejobávanějším nepřítelem terorismu.

Věřím, že Bůh dělá něco podobného v duchovní oblasti. Zatímco jsem se modlil, byl jsem ovlivněn prazvláštní vizí od Ducha svatého: Bůh byl v nebesích zaměstnan skrytou operací. Pozvedal armádu v armádě, pátral po správných vojácích, aby zformoval elitní jednotku dobrovolníků. Tato speciální síla se skládá z bojovníků, kterých se může dotknout a pohnout s nimi, aby bojovali s nepřítelem. Obraz toho vidíme v Písmu u Saulova speciálního vojska: "A odešla s ním vojska, jichžto srdcí Bůh se dotekl" (1. Samuel 10:26).

Boží speciální síly dnes zahrnují mladé lidi, středního věku i strašící generaci. Jsou trénováni ve svých skrytých modlitebních pokojích. Mnozí snášeli bolest a trpěli téměř nad lidské meze. A vyšli očištěni a ospravedlněni. Jejich intimnost s Ježíšem je skrze to všechno naučila, jak bojovat. Teď vídí, jak vést boj na každé duchovní rovině, ať už na horách nebo v údolích.

Tyto speciální síly vyhrály mnoho vítězství skrze modlitbu. A teď se jich peklo obává. Brzy budou Boží vysoce vycvičené síly na celém světě, zvláště v islámských národech, vést bitvu s těmito silami zla. Náš Bůh nepotřebuje milionové armády. Jeho speciální síly jsou malé v počtu, ale jsou mocné v boji. Jeden modlící se, poslušný člen této jednotky může položit tisíc nepřátelských vojáků, uštvat je. Jako Bůh slíbil Jozuovi malé věrné armády: "Nikdo neostojí před obličejem vašim až do tohoto dne: Tak jeden z vás honiti bude tisíc, nebo Hospodin Bůh váš on bojuje za vás, jakož mluvil vám" (Jozue 23:9–10).

Naším bojištěm není Afghánistán, Filipíny nebo Indonésie. Bitva se koná v církvi. Právě teď Bůh uvádí do svého domu své speciální síly. A jejich zbraněmi je modlitba, čistota (ryzost) a slovo přímo od jeho trůnu. Řeč těchto vojáků se dotkl uhlík z Božího oltáře. Jejich jazyky byly očištěny od každé poskvrny. A jsou nebojácní v odhalování všeho, co je ztíla. Jsou to lvi modlitby, přesto beránci ve své pokojce. A slovo, které kážou, je hluboké v pravdě, ryzosti a integritě.

Slyšel jsem kázání mnoha vojáků těchto speciálních sil. Některí jsou mladí, rychle se vyučili Kristu. Kážou jeho Slovo smělé, jak v církvi, tak nespaseným. Další vojáci jsou služebníci středního věku, kterým se zprotivila církevní vlažnost. Duch svatý se jich dotkl svým ohněm, pozvedl je s obnovenou horlivostí. Nyní jsou připraveni ukázat nové generaci, jak bojovat. Tito muži vedou bitvu ve svých modlitebních pokojích, kde očekávají na svého kapitána, Ježíše. A vynoří se s prvním slovem z nebe. Hovoří s láskou, ale s autoritou. A nebojí se ukázat lidem jejich hříchy.

Po léta teď Satan terorizoval Boží lid. Boural věže velkých služeb, dobře známých kazatelů, svatých standardů. Ale Bůh ničím z toho nebyl překvapen. Hned od začátku cvičil své speciální síly. A chystá se je uvolnit ve své církvi. Tato elitní jednotka zpřesnila zhroucení železné opony ve východní Evropě. Přivedla k pádu komunismus. A právě teď bourá bambusovou oponu v Asii.

Boží armáda v armádě je na místě v každém národě. Její působení je možná skryté, ale brzy ji uvidíme, jak činí hrdinské činy ve jménu a moci Krista. Boží slovo se přibližuje a hlad končí. Pán zvířezí. Jeho slovo přemůže všechno.

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/2116/>